

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **I. P.**, nar.,
státní příslušnost: Ukrajina,
bytem v ČR;

zastoupen Mgr. Martinem Žákem, advokátem,
sídlem Šlikova 550/6, Praha 6,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační
politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2019, č. j. OAM-337/ZA-ZA11-P16-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2019, č. j. OAM-337/ZA-ZA11-P16-2019, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.
2. Žalobce namítá nesprávnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Žalovaný se podle žalobce nedostatečně zabýval důvody pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu a doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. K tomu poukazuje žalobce na to, že zprávy opatřené žalovaným o zemi původu, nebyly aktuální a transparentní. Žalobce má v případě návratu obavy z politické situace v zemi a nuceného povolání do armády. Odkazuje na doporučení MZV ČR ze dne 4. 8. 2015, dle kterého není občanům ČR doporučováno cestovat do Luhanské a Doněcké oblasti. Pro celé území Ukrajiny platí stav vysoké bdělosti a zvláštní ochrany pro zajištění bezpečnosti strategických objektů. Je rovněž doporučováno vyhýbat se místům s vysokou koncentrací osob, jakož i účasti na demonstracích, apod. Ozbrojený konflikt probíhající na východě země tak ovlivňuje nejen tuto oblast, ale celou Ukrajinu.
3. Žalovaný podle žalobce bagatelizuje jeho obavy z nastoupení do armády. Jelikož byl povolán, je přitom jasné, že by mu v případě nenastoupení hrozil trest odnětí svobody v délce 2 – 5 let. Žalobce si je vědom, že se jedná o základní státoobčanskou povinnost, avšak k ozbrojenému konfliktu ve vlasti se staví odmítavě. Uvádí čl. 9 odst. 2 písm. e) směrnice Rady EU č. 2004/83/ES, o minimálních normách, dle kterého může být za pronásledování považováno i trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by její výkon zahrnoval zločiny proti míru, válečné zločiny, zločiny proti lidskosti, vážné nepolitické zločiny a jiné činy, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN, v této souvislosti odkazuje též na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Dle Příručky Úřadu vysokého komisaře pro uprchlíky může být odepření vojenské služby důvodem pro udělení azylu žadateli, má-li k tomu další závažné důvody, pro které opustil zemi původu. Podle žalobce odmítání vojenské služby z důvodu svědomí a rizika nesení trestu za neochotu se podílet na zločinech proti lidskosti či jiných závažných zločinech, je nepochybně důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, kdy postačí určité riziko, že by k tomuto mělo dojít. V této souvislosti zmiňuje rozsudek SDEU ze dne 26. 2. 2015 ve věci C-472/13 Shepherd.
4. Žalobce dále namítá, že hrozba naplnění výhrůžek ze strany věřitelů a dalších osob vůči žalobci a jeho rodině má spojitost s důvody uvedenými v § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Tato hrozba dosahuje dostatečné intenzity vyžadované v čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaný měl pochybit tím, že vyloučil možnost udělení azylu jen proto, že se žalobce ohledně svých obav neobrátil na státní orgány na Ukrajině. Žalovaný se vůbec nezaobíral důvody, proč se žalobce na tyto orgány neobrátil, kterými především bylo, že policie by mohla předat předvolání na vojenskou správu.
5. Stát má podle žalobce povinnost nevrátit cizince na území státu, kde mu hrozí nelidské zacházení. Je přitom irelevantní, zda je původcem tohoto zacházení státní či nestátní subjekt. Rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný neposuzoval reálnost hrozby vážné újmy.
6. Žalovaný vyjádřil s žalobou nesouhlas. Při rozhodnutí zohlednil všechna tvrzení uvedená žalobcem a přihlédl k nim, opatřil si též adekvátní podklady. Vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, přijaté řešení odpovídá okolnostem daného případu a žalovaný jej řádně odůvodnil. V průběhu správního řízení bylo postupováno v souladu s právními

předpisy. Žalovaný neshledal důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Námitku, že MZV ČR nedoporučuje občanům cestovat do východních oblastí Ukrajiny, žalovaný považuje za nedůvodnou, neboť žalobce má možnost se vrátit do kterékoli jiné oblasti konfliktem nedotčené. Žalovaný nepopírá ekonomické dopady ozbrojeného konfliktu na celou Ukrajinu, avšak ekonomické důvody nejsou relevantní pro udělení mezinárodní ochrany. K obavám žalobce z vojenské služby žalovaný uvedl, že na Ukrajině existuje náhradní vojenská služba a do bojových operací je povolávána profesionální armáda či dobrovolníci. Žalobce si navíc doposud nepřevzal povolávací rozkaz a ani z žádných dostupných informací nevyplývá, že by měl být do armády vůbec povolán. K námitce ohledně jednání věřitelů žalovaný uvedl, že pokud se žalobce ohledně těchto potíží neobrátil na státní orgány, svědčí to podle něj o tom, že své obavy nepociťoval až tolik palčivě.

7. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
8. Důvodem podání žádosti byly obavy žalobce z trestu za to, že se vyhýbal nástupu do armády. Ve vlasti má též problémy kvůli dluhům, které vznikly při jeho podnikání. Je rozvedený, má syna, který žije s matkou na Ukrajině.
9. Při pohovoru uvedl, že když byl v roce 2018 vyhlášen válečný stav, obdržel předvolání z vojenské správy, to si však nepřevzal. Následně jej hledali příslušníci vojenské správy, manželka řekla, že odjel a neví, kde je, na adresu, kde žil před odchodem z vlasti, už nepřišli. Podle žalobce sice na Ukrajině aktuálně žádná mobilizace neprobíhá, avšak fakticky nábor do armády běží. Podnikal ve výrobě nábytku. Zaplatil dodání materiálu, který však nedostal a následně proto dlužil peníze svým zákazníkům, kteří po něm následně prostředky vymáhali, a to i násilným způsobem. Problémy na policii neřešil, neboť se obával, že by jej poté mohli nahlásit na vojenskou správu. Na otázku, jestli ve vlasti žalobce zaznamenal nějaké konkrétní problémy, uvedl, že nikoli.
10. Žalovaný vydal dne 23. 9. 2019 rozhodnutí, jímž mezinárodní ochranu žalobci neudělil.
11. Žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by dokazovaly, že by vyvíjel ve své vlasti činnost k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Naopak výslovně zmínil, že ve vlasti žádné problémy neměl a nebyl politicky aktivní. Rovněž správní orgán nenalezl azylově relevantní důvod z hlediska příslušnosti k určité skupině podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Ohledně obavy z povolání do vojenské služby žalovaný uvedl, že povinná vojenská služba patří k základním státoobčanským povinnostem i v souladu s mezinárodními úmluvami. Rovněž žalovaný odkázal na rozhodnutí českých soudů, které neuznávají povinnost vojenskou službu jako azylově relevantní důvod. Udělení azylu podle § 13 zákona o azylu rovněž není možné, neboť žalobce nesplňuje ústřední podmínku, a sice nemá zde rodinného příslušníka, kterému by byl azyl již udělen. Důvod pro humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu zde též není, rodinné vazby nelze považovat za azylově relevantní s výjimkou mimořádných případů. Žalovaný neshledal ani možné udělit žalobci doplňkovou ochranu.
12. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

13. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
14. Podle § 12 zákona o azylu „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
15. Podle § 14 zákona o azylu „[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“
16. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“
17. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“
18. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu „[p]ronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“
19. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu „[p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“
20. První námitkou žalobce napadá nedostatečné posouzení bezpečnostní situace na Ukrajině žalovaným, neboť ozbrojený konflikt podle něj ovlivňuje celé území Ukrajiny. Žalovaný vycházel při posuzování stavu v zemi původu žalobce z podkladů, které uvedl na straně 3 rozhodnutí. Konkrétně čerpal z Informace OAMP: Ukrajina – Situace v zemi – Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby, ze dne 25. 4. 2019 a z Informace MZV ČR č. j. 131227-6/2019-LPTP ze dne 15. 8. 2019. Podklady zcela odpovídají požadavkům § 23c písm. c) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud ve vztahu ke shromážděným podkladům v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81 uvedl: „[p]ři používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v

maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné. Také těmto požadavkům podklady shromážděné žalovaným zcela vyhovují. Žalovaný rozhodnutí vydal v září 2019, přičemž podklady jsou datovány z téhož roku, jsou tedy bezesporu zcela aktuální.

21. Žalovaný ani soud nepopírá v žádném případě existenci ozbrojeného konfliktu na východě Ukrajiny, avšak tento je dlouhodobě stabilní, z žádných informací neplyne, že by se měl šířit do dalších částí země, nejedná se o tzv. totální konflikt. Naprostá většina území je pod kontrolou ústřední vlády a boje tam neprobíhají. Není sporu, že konflikt může Ukrajinu ovlivňovat ekonomicky, avšak ekonomické důvody nejsou bez dalšího azylově relevantním důvodem. Žalobce v žádosti konkrétně uvedl, že před svým odjezdem měl pobývat ve městě Mykolajiv v Mykolajivské oblasti. Tato oblast je považována za bezpečnou a umožňuje návrat žalobce. Dané potvrzuje též skutečnost, že Ukrajina byla zařazena na seznam bezpečných zemí (s výjimkou právě východních oblastí). Odkaz žalobce na doporučení MZV ČR ohledně cestování na východní Ukrajinu není tedy relevantní. Existenci konfliktu a jeho jisté dopady zpochybněny nebyly, avšak nejsou takového charakteru, aby znemožňovaly návrat žalobce do vlasti.
22. Soud dále poukazuje na závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, kde uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismů“, které tento upravuje.“* V souladu s uvedeným rozsudkem je smysl institutu udělení mezinárodní ochrany mimořádná forma pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. Nemůže nahrazovat postupy právních předpisů cizineckého práva, zejména zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Žalobci nic nebrání, pokud v budoucnu splní požadované podmínky, aby si pobytové oprávnění vyřídil.
23. Námitku žalobce ohledně toho, že žalovaný adekvátně neposoudil veškeré souvislosti jeho možného nástupu vojenské služby, soud též důvodnou neshledal. Soud předně podotýká, že vojenská služba představuje legitimní občanskou povinnost a odmítání jejího výkonu nemůže samo o sobě založit pronásledování či skutečné nebezpečí vážné újmy. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 307/2017-33: *„Obecně platí, že branná povinnost je legitimní povinností občana vůči domovskému státu a povinnost služby v armádě při mobilizaci (případně trest za její nesplnění) rozhodně nelze považovat za azylově relevantní (srov. např. usnesení ze dne 17. 6. 2015, čj. 6 Azs 86/2015-31, ze dne 22. 7. 2015, čj. 2 Azs 160/2015-43, ze dne 10. 9. 2015, čj. 2 Azs 175/2015-34, nebo ze dne 31. 8. 2016, čj. 2 Azs 141/2016-32). I pokud v právním řádu státu chybí zakotvení práva nevykonávat vojenskou službu, je-li to v rozporu s přesvědčením občana, není tato skutečnost dostatečným důvodem pro poskytnutí azylu. Teprve pronásledování či odůvodněný strach z něj jako následek absence takové úpravy by mohl být důvodem pro poskytnutí azylu. Za hrozbu pronásledování nelze považovat hrozbu trestního stíhání za trestný čin, pokud např. není důvodná obava, že toto trestní stíhání bude vedeno způsobem porušujícím lidská práva (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2003, čj. 2 Azs 15/2003-81, č. 77/2004 Sb. NSS, a usnesení NSS ze dne 23. 3. 2009, čj. 8*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Azs 40/2008-57, a ze dne 16. 4. 2008, čj. 2 Azs 20/2008-69).“ Ani sám žalobce nikterak tento fakt nerozporuje.

24. Námitka žalobce je založená na tom, že žalovaný měl důkladněji posoudit, zda případ žalobce nemůže být výjimečný ve smyslu v žalobě jím uvedené judikatury, která zmiňuje určité konkrétní okolnosti, kdy je možné považovat trestní stíhání či trest za nenastoupení vojenské služby za pronásledování. K obavám z nastoupení vojenské služby žalovaný nejprve obecně uvedl, že tento důvod sám o sobě není azylově relevantní. Odkázal přitom na příslušné mezinárodní úmluvy a judikaturu soudů. Uvedl, že dle Informace OAMP MV ČR na Ukrajině sice v případě nenastoupení vojenské služby hrozí trest odnětí svobody na 2 – 5 let, to však pouze tehdy, pokud již dotyčný převzal povolávací rozkaz.
25. Žalobce dle své výpovědi předně žádný povolávací rozkaz doposud nepřevzal, v tomto směru mu tedy nehrozí ani trestní postih, tím méně se lze domnívat, že by žalobce mohl být v souvislosti s nenastoupením vojenské služby pronásledován. Zároveň žalovaný dodal, že z opatřených podkladů vyplývá, že na Ukrajině neprobíhá a ani se nechystá žádná mobilizace, do oblasti bojů jsou nasazováni výhradně profesionální vojáci a dobrovolníci. Je tedy zřejmé, že žalobci odvod nehrozí. Žalovaný se s posouzením obav žalobce zabýval dostatečně.
26. Pokud jde o možnost udělení azylu z důvodu dle § 12 písm. a) zákona o azylu, žalovaný uvedl, že žalobce nikdy nebyl politicky aktivní, nevyvíjel žádnou činnost, která by mohla založit obavy z pronásledování. Neuvedl ani žádné problémy, které by měl ve vlasti mít. Žalovaný rovněž nedošel k závěru, že by žalobci mohlo ve vlasti hrozit pronásledování z důvodu příslušnosti k určité skupině ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný se adekvátně vypořádal i s možnostmi udělení mezinárodní ochrany dle § 13 a 14b zákona o azylu, tj. rodinní příslušníci nemají udělen azyl či doplňkovou ochranu. Žalovaný rovněž neshledal žádný důvod zvláštního zřetele hodný, jež by mohl v případě žalobce odůvodnit udělení azylu z humanitárních důvodů. Žalobce žalovanému vytýká, že se touto variantou zabíral nedostatečně, s tímto závěrem se však soud neztotožňuje, neboť žalobce tuto námitku blíže nekonkretizoval a na žádný důvod zvláštního zřetele, pro který by mu měl být azyl udělen, neupozornil.
27. Žalovaný měl podle žalobce pochybit tím, že vyloučil možnost udělení azylu jen proto, že se žalobce ohledně svých obav neobrátil na státní orgány na Ukrajině.
28. Otázkou možné hrozby vážné újmy ze strany soukromých osob se zabýval Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 16. 9. 2008 č. j. 3 Azs 48/2008, přičemž dospěl k tomu, že soukromé osoby mohou být původci pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, a též vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. V usnesení č. j. 5 Azs 7/2019 – 36 ze dne 10. 10. 2019 Nejvyšší správní soud připomněl, že: *„Pokud je zjevné, že orgány v zemi původu nejsou schopny (např. proto, že vůbec neexistují) či ochotny (např. proto, že určitou skupinu ve společnosti systematicky odmítají chránit, ač ji samy neperzekuuji) poskytnout účinnou ochranu před vážnou újmou způsobenou nestátními subjekty, rovněž nelze po žadateli požadovat, aby se na tyto orgány obracel. Současně podotkl, že břemeno tvrzení ohledně nedostupnosti (resp. nedostatečnosti) ochrany v zemi původu leží na straně žadatele.“* Lze tedy souhlasit s žalobcem, že původcem pronásledování mohou být státní i nestátní aktéři. K tomu je však třeba dodat, že pokud má jít o nestátní aktéry, azylově relevantní je pouze situace, kdy státní orgány nejsou schopny poskytnout patřičnou ochranu.

29. Žalovaný konstatoval, že Mykolajivská oblast, kde žalobce pobýval, je plně pod kontrolou ukrajinské ústřední vlády a žalobce měl možnost své problémy řešit s tamními orgány. Žalobce vytýká žalovanému, že se nezabýval zásadním důvodem, proč se na policii neobrátil, kterým byly obavy, že by mohli policisté následně upozornit vojenskou správu. I kdyby však došlo k takovému upozornění, obava z vojenské služby není azylově relevantním důvodem. V každém případě se však jedná o čistě subjektivní dojem žalobce, že by policie mohla postupovat tímto způsobem. Žalobce neprokázal a ani žalovaný nezjistil, že by stav v zemi původu žalobce byl natolik špatný, že by neumožňoval, aby se žalobce obracel se svými problémy na státní orgány. Ani existence dluhů ve vlasti není důvod pro udělení mezinárodní ochrany.
30. Žalovaný se zabýval dostatečně možností hrozby vážné újmy žalobci. U žalobce však nejsou splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany, žalovaný neshledal, že by žalobci mohlo ve vlasti hrozit nebezpečí vážné újmy, mučení, nelidského či ponižujícího zacházení. Subjektivní obavy žalobce z nastoupení vojenské služby ani obavy z věřitelů za důvodné považovat nelze, jak bylo uvedeno. Možnost udělit žalobci doplňkovou ochranu dle § 14a odst. 1 a 2 písm. c) zákona o azylu žalovaný rovněž neshledal. Soud k tomu pouze dodává, že udělení podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu zde rovněž není naplněno, neboť vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Nebyl naplněn ani důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14b zákona o azylu.
31. Soud nenalézá deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobce nejedná o důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
32. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
33. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 23. 4. 2020

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.